

Prijatelji Centra Aletti

Če želite naslednje številke lista Prijatelji Centra Aletti prejemati po elektronski pošti, nam, prosimo, pošljite svoj naslov.

• ŠT. 15 • VELIKA NOČ 2011 •

VSTAJENJE, DETAJL (CALTAGIRONE - SICILIJA)

»Prijela sem ga in ga nisem spustila, dokler ga nisem pripeljala v hišo svoje matere, v izbo nje, ki me je spočela«, zaključila zaročenka v Visoki pesmi po dolgem iskanju svojega ljubega.

Tisto nedeljsko jutro Kristus pri grobu reče Magdaleni: »Ne oklepaj se me! Kajti nisem še šel gor k Očetu; pojdi pa k mojim bratom in jim povej: "Odhajam gor k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu."« Ljubezen označuje človeško osebo in jo dela domačo z Božjo Osebo. Človek ljubi in upa da ljubljene ne bo umrl, da ne bo izginil. S svojo ljubeznijo bi rad zadržal pri življenju ljudi, ki jih ljubi, in tudi stvari, ki jih ima rad. Pa vendar se zdi, da je ljubezen prešibka spričo boleznim, nesrečam, smrti. Smrt uspe iztrgati ljubljene iz rok tistega, ki ga ljubi. In vsakič prisegamo na močnejšo ljubezen, na trdnejši oprijem. Vsaka generacija upa - kot pravi Solovjov -, da bo morda uspela ljubljene zadržati pri življenju, slednjič pa vsi starši odkrijejo, da rojevajo za smrt, in zato to upanje v ljubezen, ki bo močnejša od smrti, prelagajo na svoje otroke. Zato si tudi zaročenka iz Visoke pesmi želi spet začeti tam, kjer je bila spočeta. Kristus, resnični ženin človeštva, pa izrecno pravi, da ne gre za vrnitev v izbo matere, ampak za dviganje k Očetu. On nam je s svojo smrtjo in vstajenjem omogočil prehod od ljubezni, ki hoče zadržati, do velikonočne ljubezni. Tako se zgodi z Magdaleno. In tako tudi mi postajamo Očetovi sinovi, se pravi bratje.

Dragi prijatelji in dobrotniki našega Centra, ob tej sveti veliki noči vam voščimo in molimo, da bi vsakdo v svoji najmočnejši, najbolj intenzivni, najbolj željeni in najbolj boleči ljubezni mogel odkriti prehod v Kristusu, kjer vse tiste, ki jih ljubimo, znova najdemo v praznični ljubezni, ki ji nič več ne grozita propad in izguba. In tudi vse stvari, ki jih objame takšna ljubezen, so že iztrgane iz propadljivosti in so zato praznik radosti.

P. P. J. Rupnik
in ekipa Centra Aletti

V kateri knjigi bi rada živel?

Nastal je kot šolska naloga, vendar se nam je takoj, ko smo ga prebrali, zdel veliko več kot le spis, ki ga je med drugim učiteljica zavrnila. Obstajajo besede, ki jih ne morejo vsi razumeti in dvanajstletna deklica je zmogla v enem samem hipu dojeti življenjsko modrost, ki preoblikuje in osvetljuje s smislom vsak trenutek bolečine, trpljenja, smrti. Samo čistemu srcu je dana milost, da se lahko napaja pri viziji, ki pripada Modrosti in v Jezusovi ljubezni do Lazarja prepozna ljubezen do svoje sestrice. To je vstajenje, okušano za visoko ceno in še naprej močno zaželeno, da bi vse ponovno zaživel. V Kristusu. Naj Božja Modrost naredi Petro za Božjo prijateljico.

Mislím, da sem prebrala že veliko knjig, pravzaprav zelo veliko. Vendar med vsemi temi ni nobene, v kateri bi si želela živeti. Morda zato, ker mi nič ne manjka. Edina knjiga (ki pa ni katera koli knjiga), v kateri bi rada živel, je Sveto pismo. Kot vemo, je v Svetem pismu mnogo oseb. Jaz bi si izbrala Marijo, Jezusovo prijateljico. Marija in njena sestra Marta se v Svetem pismu pojavita dvakrat.

Prvič se to zgodi, ko pride Jezus k njima na obisk. Marija je poslušala Jezusove besede, medtem ko se je Marta ukvarjala s hišnimi opravili. Čez nekaj časa mu reče: »Gospod, mar ne vidiš, da me je sestra pustila samo stregiti? Reci ji vendar, naj mi pomaga.« Jezus pa ji je odgovoril: »Marta, Marta. Marija si je izbrala boljši del, ki ji ne bo odvzet.«

Drugič pa Marta in Marija nastopita, ko jima umre brat Lazar. To je odlomek, v katerem bi rada živel, ker mi je najbrž tudi malo podoben. Rada bi bila Marija, moja sestra Gaja pa bi bila na Lazarjevem mestu. Marija je bila tista, ki je z dišečim oljem mazila Gospoda in mu je s svojimi lasmi obrisala noge.

Moja sestra Gaja je že osem let v nebesih, umrla je zaradi hude boleznim. Tedaj pa je bil bolan Lazar, Marijin in Martin brat. Marija je torej rekla Jezusu, da je njegov prijatelj Lazar zbolel. Ko je slišal te besede, je Jezus rekel, da je Lazar zaspal. Učenci pa so to narobe razumeli, mislili so na običajen spanec in so se spraševali, zakaj jim je Jezus to povedal. Ko se je Jezus odločil, da gre k Marti in Mariji, učenci sploh niso razumeli, čemu gre tja. Govorili so namreč, da je spanje pravzaprav nekaj naravnega. Potem pa jim je Jezus pojasnil, kaj se je zgodilo. Jezus je torej prišel, ko je Lazar že štiri dni počival v grobu. Marta in Marija sta tekli nasproti Jezusu rekoč: »Gospod, če bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl.« Jezus je rekel: »Vajin brat bo vstal.« Potem so ga pospremili h grobu, kjer se je razjokal. Tudi on je namreč močno ljubil svojo sestro. Ukazal je, naj odmaknejo kamen. Ubogali so. Potem je glasno rekel: »Lazar, pridi ven!« In tako je on prišel ven, zavil v poveje.

Tako bi si želela, da bi bilo. Rada bi poznala Jezusa. Rada bi imela svojo sestro še vedno blizu, da bi kot Lazar stopila iz groba. To je resnica. Vendar jaz vem in verjamem, da se bova nekega dne znova srečali v nebesih - jaz in moja sestra - in to bo najsrčnejši dan mojega življenja.

“Vse, kar živimo v ljubezni, preide s Kristusom v vstajenje”

Velegrad, kjer se dviga bazilika, posvečena Mariji ter svetima Cirilu in Metodu, in kjer je prav za glavnim oltarjem pokopan p. Špidlík, je geografsko središče Evrope. Tam v bližini je pokopan Metod. »Velegrajska bazilika ni obdana s škofovskimi in plemiški palačami. Tu je samo cerkev in zemlja. Zdi se, da je bazilika položena na zemljo oziroma v zemljo, kakor seme. In okrog nje spet zemlja, tako da se pokaže tisti prostor romanja, ki ga mora opraviti človek. Prostor svobodne zavezanosti Cerkvi. Stara dediščina svetih bratov Cirila in Metoda, ki je tako dragocena za sodobnega evropskega človeka«. Tako nam je razložil p. Marko.

Na tem kraju je Janez Pavel II. začel svoje potovanje po Vzhodni Evropi takoj po padcu berlinskega zidu. Tu je pokopan p. Špidlík, v sarkofagu, ki so mu ga z veliko ljubeznijo in hvaležnostjo pripravili umetniki.

Zato smo se tja odpravili na romanje, da bi se ob prvi obletnici smrti p. Špidlíka udeležili spominske maše skupaj s češko Cerkvijo. Po različnih poteh in z različnimi sredstvi smo prišli v Velegrad: ekipa Centra Aletti, umetniški atelje, teološki atelje – poimenovan prav po p. Špidlíku – ter drugi prijatelji in sodelavci, ki smo se napotili proti temu središču Evrope z eno samo željo, da bi molili skupaj s prijateljem, očetom, ki zdaj iz oči v oči zre Prijatelja, Očeta.

Na poti smo – vsaj tisti, ki smo v avtomobilih prepotovali približno 1500 km, ki ločijo Rim od Velegrada – lahko občudovali pomladne barve, prebujanje življenja: na tisoče zelenih odtenkov, rumeni in beli praznični sprevod cvetočih grmov, ki so nas vse do Špidlíka spremljali z odmevom: »Vse je poganjek«.

V baziliki, v katero smo vstopili kot romarji, polni hvaležnosti za dar tega očeta, smo prejeli milost, da smo se lahko v molitvi ustavili pred njegovim grobom, v njegovi prisotnosti. V molitvi smo zrli lepoto sarkofaga, ki so mu ga pripravili umetniki: mozaični pas, ki obdaja vse štiri stranice in v miniaturah upodablja prizore, ki jih je Atelje že naredil na različnih koncih sveta. Ob glavi je upodobljen Pantokrator, ob nogah pa Nebeški Jeruzalem; na bolj skriti stranici, ob oltarju, so upodobljeni prizori skrivnosti odrešenja, medtem ko so na stranici, ki je obrnjena proti romarjem, prizori Božje Previdnosti, ki je tako globoko zaznamovala življenje p. Špidlíka. Telo, orodje, ki nam ga je Bog podaril, da bi se mu svobodno izročili, da bi se naučili ljubiti, je ovito v trak Božje skrivnosti, obenem pa je tudi živo in konkretno pričevanje, osebni izraz te skrivnosti. Zato je na pokrov sarkofaga položen Špidlíkov podpis, izklesan iz zlata, tako da s svojim življenjem podpiše besede, napisane na plošči za grobom, ki zajemajo globoki smisel njegovega služenja in njegovega poučevanja: »Vse, kar živimo v ljubezni, preide s Kristusom v vstajenje. Večnost je stkana iz srečanj, ki se nikoli ne končajo«. Mar nismo bili vsi mi, ki smo bili zbrani v tisti majhni apsidi, priče te večnosti, večnega življenja v Bogu, ki izhaja iz odnosov, ki ustvarja odnose? »Prijatelji v Prijatelju,« je rekla neka romarka, ko je želela povzeti to navzočnost pred grobom, polnim vstajenja, grobom, kjer odnos ni prekinjen, ampak ostane živ v Njem, ki je Življenje. Vidno in otipljivo pa je bilo predvsem Špidlíkovo duhovno očetovstvo: oče mnogih otrok, mladih in manj mladih, poznanih in nepoznanih, poročenih in posvečenih, rojenih za življenje, ki ne mine. Zato molitev ni bila več le »večni pokoj«, ampak – na povabilo p. Marka – predvsem zajemanje iz večnega Božjega spomina, spomina na kakšno srečanje s p. Špidlíkom, na kakšno nje-

govo besedo. Tisti, ki ga niso poznali osebno, so v to molitev spominjanja vpletli kakšno misel iz njegovih knjig ali pa besede njegovih duhovnih otrok, njegovih učencev, ki med svojimi predavanji, duhovnimi nagovori in pripovedovanji pogosto dodajo: »Pater Špidlík je vedno govoril...«

Bogoslužje nam je pričevalo, kako to kardinalovo očetovstvo ni bilo omejeno le na to že tako številno skupino romarjev. Pri maši zadušnici je bilo namreč prisotnih zelo veliko najrazličnejših ljudi – polnost Cerkve. Presenetljivo je bilo videti to nespremenjeno, ljubečo in tako živo naklonjenost do nekoga, ki je večji del svojega življenja preživel daleč od svoje domovine. Prelepo je bilo poslušati močno, ubrano, praznično petje množice, ki je bila zbrana pri bogoslužju: ponovno misel, da je vse poganjek novega življenja in prepoznavanje velike hvaležnosti, vere in prijateljstva v tisti dolgi vrsti ljudi, ki so prišli molit k njegovemu grobu po končani sveti maši.

Ker je ljubezen vedno konkretna, je to življenje postalo vidno tudi v čudovitem sprejemu, tako v Velegradu kot v Centru Aletti v Olomoucu: sprejeti in »oskrbljeni« smo bili kot prijatelji ... samo zaradi daru teh odnosov, stkanih v Kristusu, zaradi katerih si sprejeti kot brat, sestra, ne da bi te kdo že kdaj prej videl.

Navsezadnje smo kot dar Boga in kot potrditev tega romanja na Moravsko na peto postno nedeljo pri maši poslušali evangelij o Lazarjevi obuditvi. Marta, Marija, Lazar. V spominu se nam takoj pojavi mozaik v obednici Centra Aletti v Rimu in podoba p. Špidlíka, njegovo poslušanje, njegov nasmeh, njegovo pripovedovanje z njegovim globokim in dobrodušnim pogledom ... in potem še naslov knjige iz založbe Lipa: »Pri mizi v Betaniji. Vera, grob, prijateljstvo«. »Vse, kar živimo v ljubezni, preide s Kristusom v vstajenje.«

Naj nas Špidlík uči Božje Modrosti!

Homilija gospoda nadškofa Jana Graubnerja med spominsko mašo v Velegradu 8. aprila 2011.

Ob prvi obletnici svoje smrti nas je oče kardinal znova zbral v Velegradu. On, ki je tu nekoč začel svojo duhovniško pot, se je na koncu želel vrniti prav sem. Ni šlo samo za željo po vrnitvi domov, kot se pogosto dogaja pri ljudeh, ki so vse svoje življenje preživeli v tujini. Velegrad je pustil globok pečat v njegovem življenju. Tu se je izoblikovalo srce mladega človeka, ki je dovolil, da ga je Jezus pritegnil k sebi in ki je želel ostati v njegovi bližini. Prav gotovo je svojo duhovniško in redovniško poklicanost odkril, še preden je prišel v Velegrad. Že prej je moral okusiti moč srečanja s Kristusom, ki mu je hotel slediti. Morda bi to srečanje lahko spominjalo na srečanje dveh učencev Janeza Krstnika z Jezusom, takrat ko je Janez Krstnik pokazal nanj kot na Jagnje Božje. (...) Ta dogodek se jima je tako globoko vtisnil v spomin, da sta si zapomnila celo uro, ob kateri se je to zgodilo. Po več letih namreč evangelist zapiše, da se je bilo ob štirih popoldan. Tako nepozabno popoldansko srečanje z Jezusom je mladi Špidlík doživljal v svojem noviciatu v teh krajih, ki so povezani ne le z dejavnostjo jezuitov in v teku zgodovine tudi z drugimi cerkvenimi redovi, ampak predvsem s češčenjem velikih slovanskih apostolov in v Špidlíkovem času tudi z unionističnimi kongresi, polnimi prijateljske odprtosti do vzhodnih kristjanov, medsebojnega spoznavanja in iskanja poti edinosti. Velegrajski postanek je bil v Špidlíkovem življenju kratek, vendar je temeljno vplival na njegovo življenje in njegovo znanstveno delo.

V prejšnjem stoletju smo imeli mnogo opaznih teologov. Po čem se Špidlík razlikuje od ostalih, kaj ga dela tako posebnega? (...) Kardinal Špidlík se ni osredotočil na cerkvene očete in velike mislece krščanskega Vzhoda samo s preučevanjem njihovih besedil, ampak si je predvsem pridobil njihovega duha in uspel gledati z njihovimi očmi. Ni postal samo intelektualni zahodni teoretik, ki preiskuje religiozno misel vzhodnih kristjanov, ampak se je po vzoru cerkvenih očetov in svetnikov najprej on sam odpiral Bogu, ki je v njem postal izvir modrosti. Če citiram Špidlíka samega: "Medtem ko zahodni moralisti pogosto analizirajo popolnost moralnih spisov, so starci, torej vzhodni duhovni očete, postali slavni zaradi njihovega poznavanja srca in duhovne bistroumnosti." Kako lepo ta misel označi Špidlíka samega! Sam omenja tudi Gregorja iz Nise, po katerem ima čisto srce prost dostop do Boga in do notranjega življenja bližnjega. Zato taki ljudje lahko vidijo v človeška srca.

Pri današnjem bogoslužju smo brali odlomek iz Matejevega evangelija: "Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali" (Mt 5,8). Greh nas zaslepljuje, očiščenje pa omogoči našemu srcu, da vidi, daje mu duhovno intuicijo, duhovno čutenje. Očiščenje srca, priljubljena tema Vzhoda, je pogosto opisano z negativnega vidika: kot nedovzetnost za slabe misli. Pozitivni vidik očiščenja pa pomeni napolniti se z ljubeznijo. Srce, ki ljubi, postane čisto in s tem vir razodetja. Zato je veliko spoznanje otrok velike ljubezni (kard. Špidlík).

Te misli sem citiral iz Špidlíkovih knjig, ker se mi zdi, da nam razložijo ne le, zakaj je imel oče kardinal tako izredno vedenje, ampak pojasnijo tudi njegov – drznil bi si reči – "avtorski uspeh", saj so bile njegove knjige sprejete pri mnogih narodih in v mnogih Cerkvah. Tudi neverni berejo njegove knjige in nekatere znane osebnosti so se spreobrnille ob branju teh knjig. Zakaj? Ljudje so sprejemali njegove misli zato, ker so sprejemali njega

samega. Njega pa so sprejemali, ker so v srečanju z njegovim čistim in radostnim srcem okušali ljubezen Svetega Duha. Sprejemali so ga, ker so se pri njem čutili sprejeti. On ni v prvi vrsti poučeval znanosti in ni razglašal cerkvenih nauk, čeprav je počel tudi to, ampak je predvsem tkal odnose, ki pa jih ni zavezoval s pravili, temveč je v popolni svobodi podarjal svoje prijateljstvo, tako da ljudje dobre volje niso mogli zavriniti njegovega lepega srca, ki jim je bilo ponujeno na dlani.

Vedno je bil notranje svoboden; ko so ga hvalili, se ni prevzel, nasprotno, ljubezni ni izkoriščal za svoj lastni uspeh. Ta čarobna svoboda, ki jo je imel tudi do samega sebe, je ljudi razorožila. Niso se ga bali, saj jih ni bilo strah, da bi jim ukradel svobodo. Veselili so se ga, ker so bili obdarovani. Duhovno življenje zanj ni pomenilo le duhovnih pravil in vaj, ampak soudeležbo pri življenju Svetega Duha, ki prebiva v srcu kristjana.

Lahko si mislimo, da ga je Bog, ki je vse življenje spremljal našega očeta kardinala, že vzel k sebi. Kljub temu molimo, da bi obilje Božje milosti dopolnilo vse njegove človeške pomanjkljivosti. Obenem se Bogu zahvalimo za vse, kar je očetu kardinalu podaril v njegovem življenju, in za vse, kar je po njem dal Cerkvi in mnogim ljudem. Zahvalimo se Gospodu, da nam je v njem podaril ne le modrega učitelja, ampak tudi svetel zgled. V njem nam je dal pomembno znamenje, ki se ga bomo še dolgo učili prav razumeti. Njegovi posmrtni ostanke počivajo med nami tu, v baziliki, nedaleč od oltarja. Mnogi se ustavljajo ob njegovem grobu. Naj nas ti postanki ne vodijo le k občudovanju, ampak naj nas spodbujajo, da bi se kakor on odpirali Svetemu Duhu. Naj nas Špidlík nauči Božje Modrosti!

Zahvaljujem se prijateljem očeta kardinala iz rimskega Centra Aletti za čudovit mozaik na njegovem grobu. Ne gre le za umetniški biser, ampak za sijajen izraz ljubezni hvaležnih učencev do njihovega ljubljenega učitelja. Seveda je to tudi podoba dragoceneega zaklada, ki ga je oče kardinal posredoval mnogim srcem. Naj nas pogled na njegov grob vedno spominja, da so ljudje čistega srca blagoslovljeni, ker bodo gledali Boga, in da srce, ki ljubi, postaja vedno bolj čisto in s tem vir razodetja. Amen.

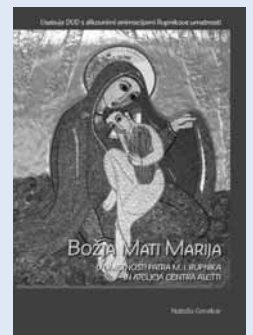
Knjižni kotiček

BOŽJA MATI MARIJA
v umetnosti p. Marka I. Rupnika
in Ateljeja Centra Aletti

31 premišljevanj, ki se navezujejo na mozaike, ki jih je p. Marko Rupnik postavil v različnih krajih po svetu. Razmišljanja niso samo razlage podob mozaikov, ampak nam pomagajo h globljemu razumevanju te duhovne umetnosti.

Knjiga bo primerno branje za mesec maj. Tudi sicer so razmišljanja nastala v ta namen in jih je maja leta 2010 predvajal Radio Vatikan v slovenskih oddajah. Vendar bomo knjigo lahko vzeli v roke tudi ob drugih priložnostih, zlasti pred Marijinimi in nekaterimi Gospodovimi prazniki. Pomagala nam bo pri razmišljanju ob prazničnih vsebinah. Knjigi je dodan DVD, ki vsebuje besedilo iz knjige. Ob branju besedila, ki ga spremlja tudi meditativna glasba, se odpirajo prizori z mozaikov, ki so predstavljeni v razmišljanjih.

80 strani, broširano
redna cena knjige in DVD-ja 11,90 €

Naročila:
Založba Ognjišče
tel. 05/61-17-220 ali
05/63-00-101;
ognjisce.narocila@
ognjisce.si

Vzporedni mozaik

Čas med enim in drugim listom Prijatelji Centra Aletti se mi zdi tako zelo kratek, pa vendar je vmes na tisoče kilometrov.

Večjih novosti ni bilo, razen da smo uvedli tudi nočno delo, ki smo ga bili do sedaj obvarovani. Ko smo delali v Caltagironeu na Siciliji smo namreč vse do 23.00 podaljšali domnevni zadnji delovni dan, zato da bi lahko skočili še v Monreale in v Palatinsko kapelo v Palermu. Naslednji dan, po čudovitem izletu (gre vendarle za še 400 km...), pa sta nas seveda počakali tisti dve urici dela do 21.30. Pravzaprav je vse stvar navade, pravijo. Če smo se torej s Sicilije vrnili v nedeljo zvečer in v torek zjutraj spet odpotovali proti Velegradu na Češko, smo si tako v sredo popoldan – ko smo po dveh dneh vožnje in po 1500 prevoženih kilometrih ob 16.30 končno prispeli v Velegrad – rekli: “Ja, zakaj pa ne bi kar takoj začeli polagati mozaik na sarkofag p. Špidlíka?” (no, kar sami si predstavljajte, kdo bi to lahko rekel...). Če delaš ponoči, se namreč izogneš nepotrebnim pripombam, glede na to, da so bili varuhi kulturne dediščine kot običajno na preži. In tako se je spet zgodilo, da smo delali vse do 23.00. Nisem prepričana, da je bil p. Špidlík ravno navdušen nad tem, saj nočnega dela ni prav nič maral. Vendar v tem primeru smo ravnali prav, kajti naslednje jutro so odgovorni z zavoda za kulturno dediščino že ob 9.00 začeli razgrajati.

Ker pa se pridobljene navade zlahka izgubijo, nas je po tem maratonu v Velegradu čakal še en dozdevno majhken mozaik v Trstu – majhen, kot je bil, je seveda še vedno imel svojih 25 m². Da bi ga pravočasno končali, smo delali še takrat, ko je p. Marko zbranim župljanom že razlagal teološki pomen te krstilnice, v kateri je upodobljeno Jagnje na zlatem trgu nebeškega Jeruzalema, obdanim z drevosom, katerega listje zdravi narode, pod njim pa je krstni kamen, ki ga je mojstrsko izvršil kamnosek Vojko Mužina – zdaj že član naše družine.

Skratka, ne uspemo se znebiti tega ritma “končali in odpotovali”, tako da vedno izpade, kot da bi nekaj ukradli in na vrat na nos pobegnili. Morda se tudi komu zdi, da nam je vseč kopiciti mozaike, enega za drugim. Dejansko pa delamo te vratolomne skoke zato, ker nas mnogi pričakujejo in ker to na neki način doživljamo kot cerkveno prošnjo, ki torej zahteva tudi cerkveni odgovor. Tudi za ceno velikega napora. Veselje ob končanem mozaiku je združeno z veseljem tistih, ki so ga končno prejeli. Takoj se vračamo zato, da ne bi izkoriščali gostoljubnosti, pa tudi zato, ker je naše delo tako zelo lepo, da nenazadnje obstaja nevarnost, da bi se preveč navezali na to, kar delamo. Narediti in zapustiti: to nam pomaga, da se zahvalimo Bogu za vse, kar smo lahko naredili, in da gremo naprej, v zdravi svobodi do vsega, kar v bistvu niti ni naše.

V Madridu smo položili zadnji kamenček ob 13.00 in ob 14.00 smo bili že na poti. Toda hitrost, s katero prehajamo iz kraja v kraj, ničesar ne odvzame dragocenosti srečanj, prazničnosti sprejemov in pozornosti, ki jih vsakič doživljamo. To pot pa sta nam na izreden način priskočila na pomoč celo dva škofa. Ko smo delali kapelo Španske škofovske konference, nam je tajnik, mons. Camino, sledil korak za korakom, ter nas s svojim navdušenjem neprenehoma podpiral, v Caltagironeu pa je mons. Peri dobesedno poprijel za delo in tudi sam naredil del mozaika. Z nami je bil

takoj, ko je uspel najti trenutek prostega časa. *Siculi siamo! – Siciljani smo!* je zdaj naše geslo.

In spet, od Caltagironea do Trsta, od Madrida do Velegrada se moramo zahvaliti za Božji blagoslov, ki ga prejemamo z vsakim srečanjem: z don Guarinom, don Paolom, s Centrom Aletti iz Olomouca in z vsemi, katerih imena, četudi niso zapisana tukaj, so vtisnjena v naš spomin in tvorijo tisti mozaik, ki ga gradimo

VSTAJENJE, DETAJL (CALTAGIRONE - SICILIA)

vzporedno in ga polnimo s trenutki, s spomini, z večerjami, s smehom in ki ga nosimo s seboj vedno, ko gremo kam postavljat mozaik. In medtem, ko delamo, običajno vedno pride tudi trenutek, ko se spomnimo vseh prejšnjih mozaikov in vsega, kar smo ob njih doživeli. To je zelo zanimiva stalnica: ko je končan mozaik, se dejansko nič ne konča, ampak postane del velike mreže, ki je prav tista mreža edinosti z Gospodom, kjer vse biva sočasno in kjer nič ni izključeno, ampak vse najde svoj prostor. Naše delo bo imelo smisel, dokler nam ga bo Gospod še naprej naklanjal in dokler bo iz našega skupnega življenja in dela izžarevala ta trinitarična občestvenost, ki jo iščemo, ko začenjamo dan z evharistijo in ko začenjamo delo pri vsakem mozaiku v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha, in ko se ob koncu s stiskom roke zahvalimo drug drugemu, da smo lahko res delali skupaj, da je vsakdo prispeval svoje najboljše, da bi bil mozaik res lahko skupno delo – delo nas, ki ga izdelujemo, in vseh tistih, ki ga bodo vsak dan videli z novimi očmi.

Veselo veliko noč vsem.

CENTER ALETTI • VIA PAOLINA 25 • 00184 RIM, ITALIJA • TEL.: 0039 06 4824588 • FAKS: 0039 06 485876 • WWW.CENTROALETTI.COM

USTANOVA CENTER ALETTI • C. POD TIČNICO 3 • 1381 RAKEK • TEL.: 031236100 • FUNDACIJA@CENTROALETTI.COM

ŠT. TRANSAKCIJSKEGA RAČUNA: 24400-9004484221. PRI MOREBITNI DONACIJI VEDNO NAPIŠITE SVOJ NASLOV.

POSLANSTVO CENTRA ALETTI LAHKO PODPRETE TUDI Z NAMENITVILJO DELA DOHODNINE: USTANOVA CENTER ALETTI (NAZIV UPRAVIČENCA); 70800758 (DAVČNA ŠTEVILKA)